Nalja tilgad.

Iſand: Kallis emand „Libekeel", wõtke isted, minu emand ſaab teie üle rõõmustama.

Prants, kas oled mamale ütlenud.

Prants: Ja papa.

Iſand: Siis tuleb ta warsti, mis ta ütles?

Prants: Tema ütles: On ſee wana lobaſuu jälle ſiin.

Teenja tüdruk: Täna tuleb koolmeister meile, mis mina temale pean ſüia andma?

Peren.: Odra hagana pudru, ja mis eila ülejäi.

Tütr.: Ta ütleb, et ta ſeda ei wõi ſüia.

Peren.: Pane natuge wõid ſisſe ja anna kaſſile.

Üks härra: Ütlege mulle minu ülekõige auustatud preili, kas tahate ikka ſeda maguſat armaſtuſt abielus eluaia põlgata?

Wana preili: Teatke, minu härra, abieluſe heitmine tõſine aſi, mis kõik ſelle eluaiga järgi mõtlema panewad!

Naene (põlewalt): Sina põimaſid mind uſſis!

Mees (rahulikult): Mina ei mõista mitte armas laps, kui ſee wõimalik oleks? Minu uulete üle ei tule mitte ſoow, et ſina uſs oled!

Naene: Kuidus, mis? Kas minul ſeda weel tarwis oli.

Mees: Muidugi, minu laps, minu ſoow ei ole ſinu õrnſuſe ja halli kleidi järele, waid ſeda, et ſa uſs oleks, ja oma kesta iga aasta muudaks.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1892, lk. 28